

ANN
CLEEVES
KIVINEIDOT

VERA STANHOPE TUTKII -DEKKARI

Suomentanut Juha Ahokas

Karisto
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos *The Dark Wives*

Copyright © Ann Cleeves 2024. Published by arrangement with John Hawkins & Associated, Inc., New York.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-49951-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Tämä kirja on omistettu kaikille maailman teineille, erityisesti "kivineidoille" – uppiniskaisille ja itsenäisesti ajatteleville nuorille naisille, jotka yrittävät löytää paikkansa kovassa maailmassa.

Kiitokset

Kirjailija on juuri niin hyvä kuin hänen tiiminsä, ja olen kiitollinen agenteilleni ja kustantajilleni ympäri maailman. Haluan kiittää erityisesti Pan Macmillanin ja Minotaurin väkeä, varsinkin Jeremy Trevathania, joka on vastikään jäänyt eläkkeelle. Emma Harrow myös on tärkeä osa tiimiä. Jane Hartley on huojentanut taakkaani ja huolehtinut Reading for Well-being -projektista. Jos et vielä tiedä projektista, käy tutustumassa siihen osoitteessa www.readingforwellbeing.org.uk. Olet tervetullut mukaan. Isla Raynor neuvoi minua kaikessa, mikä liittyi teineihin, ja Chloen tarina perustuu suurelta osin siihen, mitä hän minulle kertoi. Hänestä kuullaan vielä! Kiitokset kaikille niille, jotka levittävät kirjallisuuden ilosanomaa – kirjakauppiaille, kirjastonhoitajille, arvostelijoille. Suurimmat kiitokset menevät lukijoille, jotka maksavat kaikkien meidän alan ihmisten palkat.

Kirjailijan huomautus

Idean tähän kirjaan sain BBC Radio 4:n *File on Four*'n yksityisiä lastenkoteja käsitteestä dokumentista, mutta itse teos on täysin kuvitteellinen, eikä yhdelläkään siinä esiintyvällä henkilöllä tai laitoksella ole vastinetta todellisuudessa.

Luku 1

Tänään alkoi marraskuu. Vihaan marraskuuta. Kaksi vuotta sitten marraskuussa isä häipyi. Vuosi sitten äiti lakkasi syö-
mästä ja alkoi kadota omaan maailmaansa. Hän sai potkut
matkatoimistosta, jossa kävi töissä kaupungilla, ja yllätin
hänen puhumasta televisiolle, vaikkei se ollut edes auki. Hän
kuvitteli, että televisio keskusteli hänen kanssaan. Meillä oli
vain toisemme, ja minusta tuntui kuin hukkuisin. Olin vas-
ta neljäntoista, joten miten olisin pystynyt auttamaan häntä?

Yritin kääntyä opettajan puoleen. Olin aina ajatellut, että
hän oli hyvä tyyppi, mutta loppujen lopuksi hän oli kiinnos-
tunut vain siitä, käytinkö koulupuvun sukkia tai olinko teh-
nyt läksyt ajoissa. Kun kerroin äitistä, hän kurtisti kulmiaan
ja sanoi, että keksin vain tekosyitä. Minun olisi noudatettava
sääntöjä riippumatta siitä, mitä kotona tapahtui. Jos minul-
la olisi todellisia ongelmia, minun olisi puhuttava niistä op-
pilashuollolle.

Oppilashuoltoa johti kuitenkin neiti Saltburn, ja hän vi-
haa minua, koska hän opettaa uskontoa ja sanoin hänelle,
etten voisi uskoa Jumalaan, joka sallii sodat ja nälänhädät ja
entä sitten ilmastokriisi.

”Kuulehan Chloe, Salvation on oppilaitos, jossa vallitsee
kristillinen henki. Se tehtiin selväksi vanhemillesi ennen
kuin he valitsivat koulumme opiskelupaikaksesi.”

Olisin halunnut kertoa, että olin alkanut kiinnostua wic-
casta, jossa oli mielestäni huomattavasti enemmän järkeä
kuin kristinuskossa, mutta silloin olisin joutunut arestiin lop-
puviikoksi. Sitä paitsi vanhempani valitsivat Salvationin sen
takia, että ainoa toinen koulu alueella on Birksin yhtenäis-
koulu, mutta siellä puukotettiin kolmetoistavuotiasta lasta

ja tasokokeiden tulokset ovat ihan helvetin huonoja. Silloin opettaja puolestaan olisi sanonut, että olen nenäkäs, ja olisin saanut arestia siitäkin.

Nyt on taas marraskuu. Äiti on palannut sairaalaan, ja minun on asuttava täällä, Rosebankin lastenkodissa, joka on tarkoitettu teineille, joita kukaan muu ei huoli. En syytä äitiä. Hän on sairas. Isä ei ole edes maassa. Hän on kuulemma Dubaissa, lyö rahoiksi myymällä hienoja asuntoja rikkaille. Hän ei vastaa puheluihini eikä tekstiviesteihini, enkä ole edes varma, onko minulla oikea numero. Ehkä hänellä on uusi nainen elämässään. Uusi perhe. Ehkä hän ei tarvitse minua enää. Niinpä olen yrittänyt puhua opettajalle ja isälle, en aio häiritä mummia ja pappaa. He ovat aina vihanneet äitiä ja asettuneet isän puolelle, ja kun minä puhun, he eivät tunnu kuulevan. Mummi on kuin opettaja – häntä kiinnostaa vain se, mitä mitä minulla on ylläni ja miltä näytän.

KUKAAN EI KUUNTELE.

Tuo ei ollut reilua. Josh kuuntelee. Mutta hän on vain vuokratyöntekijä eikä hän ole täällä koko aikaa. Hän kuuntelee, kun kerron pervosta, joka odottaa autossaan lastenkodin ulkopuolella – voi olla, että erehdyin siinä asiassa – tai kun sanon, että Brad Russell on kuin jokin gangsteri surkeassa leffassa, tyyppi pitää sitä typerää anorakkiaan sisälläkin ja diilaa crackia, ja kun kerron, että pelkään, koska o vessani ei ole lukkoa. En ole varma, välittääkö Josh saamansa tiedot eteenpäin tai kuunteleeko häntäkään kukaan.

Josh käski minun pitää tätä päiväkirjaa, jotta voin purkaa ajatuksiani ja tunteitani, ja käymme merkintöjäni läpi, kun hän on töissä ja hänellä on aikaa minulle. Enimmäkseen hän on töissä iltaisin ja viikonloppuisin. Tänään on sunnuntai, joten hänen pitäisi olla täällä, tuurata Jania, jolla on viikonloppu vapaata, mutta vuokratyöntekijöistä ei koskaan tiedä. He tulevat kalliiksi, joten toisinaan Daven on pärjättävä yksin, ja silloin vain hän ja Tracey nukkuvat

talossa. En usko, että Davea haittaa pahemmin, kun he ovat täällä kahdestaan.

Joshin piti olla iltavuorossa tänään, ja olin näkevinäni hänen autonsa. Katselin ulos ikkunasta ja odotin hänen tuloaan. Yleensä pystyn näkemään etuvalot satamalaiturin päässä, minne hiililaivat pysähtyivät aikoinaan ja missä satamaan tulossa olevat isot konttialukset ja ilman miehistöä purjehtivat aavelaivat odottivat horisontissa, mutta on usvaista ja sataa tihuttaa kuin paksun sumun keskellä. En pysty näkemään mitään. Tuntuu siltä kuin tämä talo olisi oma maailmansa eikä kukaan välittäisi vaikka kuolisin. Toisinaan haaveilen itseni tappamisesta, kunnes ajattelen Joshia. Hän saattaisi välittää.

Tämä paikka on pahempi kuin pöpilä, jonne äiti on suljettu. Pahempi kuin vankila.

Opettaja sanoi, että minusta voisi tulla jotain erityistä, kun aloitin Salvationissa ja numeroni olivat hyviä. Silloin isä oli vielä kotona ja kävi vanhempainilloissa äidin kanssa. Opettaja sanoi, että minusta voisi tulla runoilija tai lauluntekijä. Sitten kaikki alkoi mennä pieleen kotona, enkä pystynyt enää keskittymään enkä nukkumaan. Opettaja ei enää välittänyt minusta. Salvationissa välitetään vain hikipingoista, jotka tuovat hyvää mainetta koululle. Kun minut otettiin huostaan, ymmärsin heti, että minun toivottiin vaihtavan koulua, mutta lastenkoti kuuluu edelleen samaan koulupiiriin ja sosiaaliviranomaiset sanoivat, että minulla oli jo tarpeeksi vaikeaa muutenkin, joten Salvation joutui sietämään minua.

Voisin mennä alas tapaamaan Joshia. Voisimme käydä päiväkirjan läpi keittiössä, ja sitten hän voisi pelata korttia kanssani, jos hänellä ei ole liian kiire. Muut katsovat elokuvaa olohuoneessa. Tracey teki pitsaa ja popcornia. Pelaisin kuitenkin mieluummin korttia Joshin kanssa.

Voisin olla vaikka rakastunut häneen.

Luku 2

Rikoskomisario Vera Stanhope keskeytti teinin päiväkirjan lukemisen ja katsoi johtajaan.

”Tässä on tämän päivän päiväys. Chloen on täytynyt kirjoittaa se tänään illalla.”

Lastenkodin johtaja oli väsynyt, ennen aikojaan vanhentunut mies. Hän oli sitonut harmaat hiuksensa poninhännäksi. Vaikutti siltä, ettei hän hallinnut tilannetta lainkaan. Vera oli nähnyt samanlaisen häpeilevän katseen joidenkin vanhempien kollegoidensa silmissä: he halusivat epätoivoisesti vetäytyä eläkkeelle mutta siirsivät silti lopullista päätöstä. Koska mitä mieltä olisi herätä aamuisin, jos ei olisi työtä, ei mitään minkä vuoksi nousta sängystä. He olivat yksinäisiä, pitkästyneitä, luonteeltaan sisäänpäin kääntyneitä ihmisiä. Vera tiesi, miltä heistä tuntui. Hänellä ei ollut mitään halua eläkkeelle jäämiseen, ei edes nyt, kun hän tunsu epäonnistuneensa. Varsinkaan nyt. Työ oli eräänlaista katumusharjoitusta. Hänet olisi painostettava pois työstään.

Vera ja lastenkodin johtaja David Limbrick seisoivat käytävässä ja katsoivat tytön huoneeseen. Päiväkirja oli ollut lattialla oven vieressä. Vera oli poiminut kirjan sinisellä kertakäyttökäsineellään ja rikkonut jokaista sääntöä. Uteliaisuus oli vienyt voiton, eikä aikaakaan ollut tuhlattavaksi, sillä tekninen ryhmä ei ehtisi hetkeen paikalle.

Vera oli saapunut Rosebankiin ensimmäisenä, koska oli ollut yhä työhuoneellaan, kun hälytys tuli. Hän oli tehnyt töitä myöhään koska ei kestänyt ajatusta, että joutuisi ajamaan ylängölle ja astumaan tyhjiin taloonsa. Niinpä hän oli istunut työpöytänsä ääressä, vaikka oli sunnuntai ja muilla ryhmän jäsenillä oli parempaa tekemistä. Hän oli mietiskellyt kuolleen

nuoren naisen kohtaloa, naisen joka oli ollut hänen kollegansa, ja ajatellut sitä, miten merkityksetöntä hänen omasta elämästään oli tullut. Holly olisi saattanut puhua eksistentiaalisesta kriisistä. Vera oli kuullut fraasin aiemminkin ymmärtämättä, mitä se tarkoitti. Nyt hänellä oli asiasta aavistus.

Oli keskiyö, ja rikospaikkatutkijat olivat matkalla paikalle. Oikeuslääkäri saapuisi heti kun pystyisi. Hän oli kysynyt, voisiko tulla vasta aamulla, mutta Vera oli kertonut, missä oli, ja kuvailut heidän ulkoa löytämäänsä uhria. Hän oli maininnut myös, että yksi tytöistä oli kateissa. Nyt paikalla olivat vain hän ja johtaja. Vaikutti siltä, että David Limbrick nukkui yhdessä henkilökunnan huoneista silloin kun oli yövuorossa, mutta mies oli ollut yhä valveilla, kun traaginen tapaus sattui. Joka tapauksessa silloin, kun ruumis oli löytynyt. Vera tiesi, ettei tarkkaa kuolinaikaa pystyisi luultavasti määrittämään. Oikeuslääkäri Paul Keating jaksoi muistuttaa siitä joka kerta, kun he tapasivat. Limbrick kertoi, että oli ollut töissä. Tutkimassa papereita toimistossa. "Pomot haluavat tietää, paljonko meillä on kulloinkin asukkeja. Mikään muu ei heitä tunnu kiinnostavan." Valitusta. Vera oli arvannut heti, että Limbrick olisi ainainen valittaja.

Nyt he viipyivät yhdessä tytön huoneen ulkopuolella. Ovi oli edelleen auki.

"Menen takaisin ulos." Virkapukuinen poliisi oli vartioimassa ruumista, mutta Vera halusi vilkaista rikospaikkaa uudelleen huolimatta kosteasta ilmasta ja syksyisestä viileydestä. "Halusin vain nähdä Chloen huoneen."

Hän ei poistunut kuitenkaan välittömästi vaan kääntyi takaisin Limbrickiin päin.

"Oliko täällä muita aiemmin illalla?"

"Tracey", David sanoi. "Hän oli täällä kymmeneen saakka. Hän oli olohuoneessa lasten kanssa katsomassa elokuvaa, mutta hän ei jäänyt yöksi. Vain Josh ja minä olimme yövuorossa."

"Tracey on sosiaalityöntekijöitä, niinkö?"

"Joo."

"Mihin aikaan Joshin oli tarkoitus tulla tänne?"

"Kahdeksan maissa. Kuulin hänen autonsa äänen. Hän saapui aina hyvissä ajoin."

"Et kuitenkaan nähnyt häntä?"

"En, hän kävi tekemässä yövuoroja. Tuurasi henkilökunnan jäseniä. Oletin hänen menneen huoneeseensa ja liittyneen sitten muiden seuraan olohuoneessa."

"Entä Chloe? Milloin näit hänet viimeksi?"

Limbrick kohautti olkapäitään.

"Etkö huomannut hänen lähtöään?"

"Se tyttö kuljeksi ympäriinsä. Koskaan ei tiennyt, missä hän oli."

Käytävä oli tyhjä, mutta Vera pani merkille, että pari ovea oli raollaan ja että nuoret kurkkivat ulos ja supattivat keskenään. Yrittivät hillitä kiihtymystään. Murha kiihdytti usein mieliä. Vera ymmärsi sen. Mutta ei sitä, että se tapahtui täällä. Ei tällä tavalla.

"Voisiko muita lapsia auttaa jotenkin? Onko mitään paikkaa, minne he voisivat mennä?"

Ensimmäistä kertaa sen jälkeen, kun johtaja oli avannut ulko-oven Veralle, häneen näytti tulevan eloa. "Ei! He ovat täällä vain sen vuoksi, ettei heillä ole muuta paikkaa. Heillä on ongelmia. He ovat häiriintyneitä."

"En tarkoittanut vanhempia tai sukulaisia, vaan jotain toista kotia, joka voisi huolehtia heistä toistaiseksi. Poikieni on päästävä tutkimaan nämä tilat esteettömästi."

Limbrick katsoi häntä kuin hän olisi menettänyt järkensä. "Ette nyt ymmärrä. Ei ole muuta paikkaa. Koko järjestelmä on hajoamassa."

Mies tuntui olevan taipuvainen melodramaattisuuteen. Vera ottaisi yhteyden sosiaaliviranomaisiin aamulla. Täytyihän olla olemassa jokin varapaikka hätätilanteita varten.

Hänen olisi yritettävä selviytyä parhaansa mukaan siihen asti. Limbrick puhui edelleen. ”Useimmat heistä ovat tulleet sijaiskotien kautta. Mutta heillä on jo enemmän ikää, ja he ovat usein aggressiivisia. Vaikeita käsitellä.”

Vera nyökkäsi ja katsoi päiväkirjaa. ”Chloekin?”

Limbrick kohautti olkapäitään. ”Kyllä. Hänkin.” Johtaja käänsi kuitenkin katseensa sivuun, ja Vera päätteli, ettei mies ollut tarkoittanut sitä ja että hänen mielestään tämä ei ollut oikea paikka Chloelle. Ainakin hän oli nyt sitä mieltä, kun oli lukenut tytön päiväkirjaa.

”Pärjään kyllä yksinkin hetken”, Vera sanoi. ”Ehkä voisit käydä puhumassa lapsille. Kerro, että jututan heitä aamulla mutta nyt heidän pitäisi saada nukutuksi edes vähän.” Hän mietti hetken. ”Oliko Chloella ketään erityistä ystävää täällä?”

Limbrick pudisti päätään. ”Hän viihtyi enimmäkseen yksin.”

”Jos Joshia ei otettu lukuun.” Vera katsoi päiväkirjaa, jota piteli yhä kädessään. ”Vaikuttaisi siltä, että hän tuli juttuun Joshin kanssa.”

Limbrick pysyi vaiti. Hän lähti astelemaan takaisin pitkin käytävää. Yksi lapsista huusi jotain puoliksi avatun oven välistä. Limbrick vastasi muutamalla sanalla muttei kertonut mitään siitä, mitä oli tapahtunut. Vera vilkaisi vielä kerran Chloen huoneeseen ja meni ulos.

Josh Woodburn oli nuori. Hän makasi pensaikon läpi kulkevan epätasaisen polun vieressä, sen verran lähellä tietä kuitenkin, että Rosebankin edessä oleva katulamppu heitti vähän valoa hänen ruumiinsa ylle. Konstaapeli oli selin ruumiiseen, katseli merelle ja kaupungin valoihin päin. Vera kaivoi esiin taskulamppunsa, jotta näkisi paremmin ympärilleen. Josh näytti vähän liian nuorelta ollakseen vastuullisella paikalla Rosebankin kaltaisessa laitoksessa, vaikka työsuhte olisikin ollut määrääikainen. Hänellä oli roikkuvat, vaalean-

kellertävät hiukset ja irtonaisilta näyttävät pitkät raajat. Hän oli pukeutunut farkkuihin, collegepuseroon ja lenkkitosuihin. Hänen kasvonsa olivat Veraan päin, mutta komisario pystyi näkemään hänen takaraivonsa, ison pyöreän reiän kohdassa, johon häntä oli lyöty. Veri oli hyytynyt, ja sitä oli sotkeutunut vaaleisiin hiuksiin.

Voi Chloe, Vera ajatteli. Mitä sinä olet mennyt tekemään? Ja missä sinä olet nyt? Ja jos tämä ei ole sinun tekosiasi – päiväkirjassasi ei edes ole mitään, mikä viittaisi syyllisyyteesi – oletko yhä hengissä?

Chloe Spence oli nimittäin kadonnut.

Vera seiso i ruumiin vieressä ja käänsi katseensa kohti Rosebankia. Hän oli tehnyt hieman vapaaehtoistyötä lastenkodissa poliisikokelaana. Siihen aikaan nuoret koulutettavat poliisit lähetettiin tutustumaan yhteisöön, jossa heidän oli tarkoitus valmistuttuaan työskennellä. Veran mielestä ei olisi haitaksi, jos koulutuksessa keskityttäisiin edelleen enemmän yhteisön palvelemiseen kuin siihen, että kuunneltiin yliopistolla luennoitsijoita. Lastenkoti oli ollut isossa talossa varjoisan puistokadun kulmassa. Pihalla oli ollut polkupyöriä, ja isoon puuhun oli laitettu rengaskeinu. Hän oli työskennellyt siellä marraskuussa, he olivat rakentaneet yhdessä kokon ja aikuiset olivat ampuneet raketteja. Lapset olivat heiluttaneet tähtisadetikkuja silmät riemusta loistaen. Oli foliossa pais-tettuja perunoita ja makkaroita sekä lasten aiemmin päivällä tekemiä toffee-karkkeja. Se paikka oli kuin eri planeetalta Rosebankiin verrattuna.

Toisaalta myös lapset olivat olleet kuin eri planeetalta näihin asukkeihin verrattuna. He olivat nuorempia. Ahdistuneita ja traumatisoituneita epäilemättä, mutta helpompia käsitellä. Seitsenvuotiaan saattoi vielä siepata syliinsä. Lapsen huomion pystyi kiinnittämään väreillä, makeisilla ja tarinoilla. Olisi huomattavasti hankalampi halata viisi-

toistavuotiasta poikaa, joka oli lyönyt isoäitiään ja varastanut tämän eläkkeen, jotta sai ostettua pollea. Poikaa, joka oli juuri välttänyt nuorisovankilan, koska häntä tiedettiin kohdellun kaltoin lapsena. Ja joka oli sen sijaan luovutettu sosiaali-viranomaisten huolehdittavaksi.

Yhtä kaikki Veran oli vaikea ymmärtää, miten Rosebaniin lähettäminen auttoi nuoria. Talon sisällä oli nuhuista ja harmaata. Tuntui siltä kuin kaikki valo ja ilo olisi imetty sieltä pois. Aiemmin siellä oli asunut vierastyöläisiä, jotka rakensivat rannikolle uutta akkutehdasta. Sitä ennen mahdollisesti perheitä, jotka halusivat lomailla rannikolla edullisesti, vaikka ranta täällä oli vielä nykyäänkin mustana merihiilestä. Sitten sinne oli lähetetty asunnottomia rikollisia odottamaan oikeudenkäyntiään. Seuraavaksi majoitettu pakolaisia. Ja nyt ongelmanuoria. Kolkko talo entisen kaivoskylän laidalla, käytössä kuluneet matot ja joka puolella väkivallan merkkejä: saranoiltaan melkein tempaistu ovi, sohva, johon palanutta jälkeä tyyny ei täysin peittänyt. Kuinka lapsi voisi tuntea olevansa turvassa tai rakastettu siellä? Vera tiesi miltä tuntui, kun ei saanut osakseen rakkautta, mutta hän oli vartunut ylängöllä, jossa oli tilaa ja raitista ilmaa, eikä hän muistanut, että olisi koskaan tuntenut olonsa turvattomaksi.

Hän sanoi pari sanaa konstaapelille, lupasi, että joku tulisi vapauttamaan tämän pian, ja palasi sitten vastentahtoisesti sisälle.

Luku 3

Kello oli seitsemän aamulla ja oli juuri tulossa valoisaa. Vera istui johtajan huoneessa ja odotti, että joukkoja saapuisi lisää. Tohtori Keating oli ulkona ruumiin luona. Sen ympärille oli pystytetty telttä, ja rikospaikka oli lopuksi eristetty poliisinauhalla. Pari tutkijaa työskenteli Chloen huoneessa, ja ovi oli nyt suljettu tiukasti utelioiden katseilta.

Johtaja. Jo pelkkä sana juuttui Veran kurkkuun. Lapsista vastuussa olevat henkilöt eivät olleet enää sijaisvanhempia. He olivat johtajia. Ikään kuin he valmistaisivat joitain komponentteja sen sijaan, että kasvattivat lapsia. David Limbrick oli hänen seurassaan, tämä oli myös viettänyt talossa koko yön. Veran katsellessa miehen poninhäntää toivo virisi hänen mielessään. Ehkäpä mies oli joskus ollut idealisti. Oli ryhtynyt sosiaalityöntekijäksi, koska välitti lapsista. Komponenttitehtaan johtajalla ei olisi poninhäntäkampausta.

”Kerro kuolleesta miehestä”, Vera sanoi ja katseli ikkunasta kalpeaa kajoa taivaanrannan yllä. ”Josh Woodburnista.”

”Hän tuli meille välityслиikkeen kautta. On vaikea pitää vakituista väkeä. Välityслиike otti vastaan suositukset ja lähetti tiedot poliisille. Tarkistuksessa menee aina ikuisuuksia.” Limbrick mulkoili häntä kuin viivästys olisi ollut hänen syytään. ”Josh oli hoitanut sijaisuuksia vasta puolisentoista kuukautta. Hän vaikutti ihan mukavalta tyypiltä.” Mies katsoi Veraan. ”En ehtinyt tutustua häneen sen paremmin. Täällä käsitellään ongelmia sitä mukaa kuin niitä tulee. Mennään kriisistä toiseen. Vuokratyöntekijät eivät yleensä viivy pitkään.”

Ei siis kannata tutustua heihin paremmin?

”Entä Chloe? Oliko hän ollut väkivaltainen?”

”Ei fyysisesti täällä meillä. Hänen opettajansa sanovat, että hän käyttäytyy aggressiivisesti koulussa. Hänen käytöksensä asettaa tiettyjä haasteita opettamiselle.”

Oliko se mikään ihme, Vera ajatteli, jos vain sillä tavalla sai herätettyä opettajien huomion.

KUKAAN EI KUUNTELE. Päiväkirjan sanat olivat syöpyneet hänen mieleensä.

”En ymmärrä, miksei kukaan kuullut tai nähnyt mitään eilen illalla. Kuinka Chloe pääsi lähtemään tietämättäsi?”

”Tämä ei ole mikään vankila, komisario.”

”Mutta eikö teidän kuuluisi tietää, missä lapset kulloinkin ovat! Ja oli pimeää. Ei vielä kovin myöhä, tiedän, mutta eivät kai he silti voi vain kuljeksia tiehensä.”

Limbrick sulki silmänsä. Hän oli uuvuksissa. Vera muistutti itseään, ettei mieskään ollut nukkunut koko yönä. ”Heidän on tarkoitus käydä toimistossa, pyytää poistumislupa, mutta säännöt eivät näillä lapsilla ole aina ensimmäisenä mielessä. Tämä on iso talo, ja täällä on useita eri kulkureittejä, joita pitkin pääsee ulos ja sisälle. Luultavasti useampia kuin tiedätkään.”

”Kuulostaa kaoottiselta!”

Limbrick katsoi häneen surullisilla harmailla silmillään. ”Suurimman osan ajasta täällä on täysi kaaos. Meillä on liian vähän väkeä ja liian vähän resursseja. Suurin osa asukeista on traumatisoituneita. He tarvitsevat hoitoa ja kunnollista psykologista tukea. Mutta lasten ja nuorten mielenterveyspalvelujen ammattilaiset työskentelevät myös voimiensa äärirajoilla, ja kun lapsen vuoro lopulta tulee, hänen on vaikea saada yksilöllistä hoitoa.” Ensimmäistä kertaa Limbrick vaikutti asiastaan kiinnostuneelta, jopa vihaiselta. ”Lopulta useimmat heistä päätyvät teille, komisario. Vievät aikaanne ja kalliita vankilapaikkoja.”

Vera nyökkäsi. Nyt mies vaikutti jopa urhealta, siltä että piti pintansa ja teki parhaansa.

"Mitä Chloe oikein sanoi wiccasta? Sehän on noituutta, eikö vain?"

Limbrick kohautti olkapäitään. "Hänellä on kaikenlaisia outoja ajatuksia." Mies oli vaiti hetken. "Istuu aina nenä kirjassa."

"Onko sinulla mitään käsitystä siitä, missä tyttö voisi olla? Onko hänellä ystäviä? Sukulaisia?"

Limbrick pudisti päätänsä. "Toiset isovanhemmat ovat elossa, mutta ilmeisesti he eivät tulleet toimeen keskenään. Soitin heille eilen, mutta he eivät olleet nähneet tyttöä."

"Hän ei ole voinut ehtiä kauas, ja häntä etsitään jo." Kuinka kauas neljätoistavuotias likka voisi edes ehtiä, kun oli pimeää ja joutui kulkemaan jalkaisin, Vera pohti mielessään.

Virkapukuinen poliisi seisoj pihalla vartioimassa ulko-ovea. Vera pystyi kuulemaan miehen äänen, sitten joku toinen sanoi jotain ja ovi pamahti. Hetken kuluttua isokokoinen nainen työntyi toimistoon. Keski-ikäisellä peroksidiblondilla oli leggingsit ja collegepaita, jonka etumusta koristi tiikerin naama.

"Mitä helvettiä tuolla ulkona oikein tapahtuu?" Naisen äänestä erottui voimakas paikallinen korostus, ja hän kuulosti melkein pä huvittuneelta.

"Saanko esitellä Traceyn." Dave hymyili naiselle. Hymy oli vähän varovainen, jopa varoittava. "Ja tässä on rikoskomisario Stanhope." Hän piti pienen tauon. "Josh Woodburn on murhattu. Koiranulkoiluttaja löysi hänet puiston laidasta eilen illalla. Ja Chloe Spence on kadonnut."

Seurasi hetken hiljaisuus. "Dave, hyvä mies, jätän sinut yksin yhdeksi illaksi..." Tracey vilkaisi heitä molempia. "Oletko sinä tosissasi? Onko se totta?"

"Ikävä kyllä on." Vera mieltäi naiseen välittömästi - Traceyssa oli jotain jämerää, hänestä välittyi vaikutelma, että hän pitäisi huostaansa uskottujen lasten puolta - mutta hän oli myös mahdollinen todistaja. "Tarvitsemme lausunnon.

Minulle kerrottiin, että katsoit elokuvaa lasten kanssa eilen illalla.”

”Vain kolmen kanssa. Chloe ei halunnut liittyä mukaan.” Tracey vilkaisi kelloaan. ”Kuulkaa, voisimmeko tehdä tämän vähän myöhemmin? Haluaisin tarjoilla aamiaisen, varmistaa, että kukaan ei jää lojumaan vuoteeseen. Kahdella on koulua, enkä halua, että he lähtevät sinne tyhjin vatsoin.”

”Tottahan toki”, Vera sanoi. ”Ei kiirettä.” Hän piti isosta naisesta yhä enemmän.

Aurinko paistoi jo, mutta niin kalpeana, että talven tiesi olevan tulossa. Kaksi autoa pysäköi pihatielle talon eteen. Ensimmäisestä autosta nousi Veran rikosylikonstaapeli Joe Ashworth, kun taas toisesta nousi joku nainen. Veralta vei hetken tunnistaa hänet. Limbrick sai jäädä toimistoonsa, kun komisario nousi ja meni tervehtimään tulijoita.

Joe ja nainen seisoskelivat pihalla. Vera iloitsi raittiista ilmasta, mereltä puhaltavasta viileästä tuulesta. Rosebank sijaitsi kaupungin laidalla, ja hän saattoi nähdä, että sisämaan puolella paloi yhä talojen valoja. Aukkaat olivat unoh-taneet sammuttaa ne auringon noustua. Vera nyökkäsi Joelle ja kääntyi naiseen päin. Katherine Willmore, entinen juristi ja nykyinen poliisijohtaja. Poliittinen nimitys jos mikä, Willmoren olivat valinneet asemaansa hänen vaalipiirinsä äänestäjät. ”Poliisijohtaja.” Vera ihaili urallaan edenneitä naisia, mutta hänen tervehdyksessään oli kysyvä sävy:

Mitä hittoa sinä täällä teet? Meillä on tutkinta kesken. Se on minun vastuullani, ei sinun.

”Kävin laitoksella aiemmin”, Willmore sanoi. *Tuokaan nainen ei saanut nukutuksi.* ”Tiesin heti, että tästä tulisi arka-luonteinen juttu.” Hän näytti miettivän hetken. ”Yksityiset lastenkodit ovat olleet uutisissa viime aikoina. Televisiosta tuli se dokumenttikin.” Hän vaikenä taas hetkeksi ja teki sitten tunnustuksen. ”Haluaisin ottaa ne takaisin paikallisviran-

omaisten hallintaan. Minusta ei tunnu oikealta, että häiriintyneillä lapsilla tehdään rahaa.” Hän katsoi Veraan ja hymyili vaisusti. ”Ei sillä, että se tapahtuisi tässä taloustilanteessa.” Hän katsoi yli hiilipölyn tahrinan hiekkarannan kauas harmaalle taivaalle. ”Todennäköisempää olisi nähdä lehmien lentävän tuolla.”

Willmorella oli tytär, jolla oli ollut aika ajoin vaikeaa. Vera nyökkäsi, muttei sanonut mitään. Hän vältteli politiikkaa. Sen sijaan hän esitti yhteenvedon jutusta niin kuin hän ymmärsi tapahtuneen. ”Koiranulkoiluttaja löysi ruumiin illalla noin puoli kymmeneltä. Woodburnin auto oli täällä – johtaja oli kuullut sen tulon kahdeksan maissa ja oletti Woodburnin olleen sisällä talossa – mutta kukaan ei nähnyt häntä. Voimme siis olettaa hänen kuolleen kello kahdeksan ja puoli kymmenen välillä. Sen tarkempaa kuolinaikaa emme saa edes ruumiinavauksen jälkeen. Muut olivat olohuoneessa katsomassa elokuvaa. Talossa on paljon huoneita, mutta sinne voidaan ottaa vain neljä lasta kerrallaan. Heillä kaikilla on kuulemma ongelmia. Heitä on hankala käsitellä.”

”Entä kadonnut tyttö?”

”Chloe Spence. Ei ole täyttänyt vielä viittätoista. Tällä hetkellä Rosebankin nuorin asukki. Isä jätti perheen, ja äiti sai pahanlaatuisen hermoromahduksen. Vuoden kuluttua äiti joutui takaisin psykiatriseen sairaalaan. Hänen sairaustietojensa mukaan hän oli kärsinyt masennuksesta aika ajoin teini-ikästä alkaen. Chloe on ainoa lapsi, eikä tytöllä ole sukulaisia, joiden luona hän haluaisi asua.”

”Oletammeko, että hän tappoi Woodburnin?”

”No, hän on kadonnut. Vaikea tietää, onko hän tappaja vai uhri itsekin. Hänet on joka tapauksessa löydettävä.”

Willmoren takana Joe Ashworth vaihtoi painoa jalalta toiselle, ja Vera tiesi, että ylikonstaapeli alkoi tulla kärsimättömäksi.

”Käy katsomassa, kuinka Keating pärjää.” Vera osoitti teltan ympärille kerääntynyttä väkeä. ”Etsi sitten Limbrick,

lastenkodin johtaja. Hänen toimistonsa on sisäänkäynnin luona. Hän vie sinut katsomaan Chloen huonetta.” Hän oli vaiti hetken. ”Se likka on löydettävä.”

”Hän on sitten pääepäilytymme”, Joe sanoi. Hän ei esittänyt kysymystä vaan pikemminkin totesi tapahtuneen.

Vera ei tiennyt, mitä sanoa siihen. Hän muisteli päiväkirjamerkintää. *Voisin olla vaikka rakastunut häneen.* Olisiko tyttö voinut kirjoittaa sen ja lyödä sitten miestä niin kovaa, että verta ja luunsiruja roiskahti kituliaalle harmaalle ruohikolle.

”Billy Cartwright on jo siellä. Voisitko jututtaa Limbrickiä, kun olet saanut käsityksen talosta? Hän on valvonut koko yön, ja mielestäni meidän pitäisi päästää hänet lähtemään kotiinsa heti kun se on mahdollista. Pyydä häntä esittelemään sinut lapsille. Tracey, toinen työvuorolaisista, on jo valmistamassa heidän aamiaistaan. Hänen vuoronsa kestää koko päivän, ja voimme ottaa häneltä lausunnon, kun lapset ovat poissa tieltä.”

Vera ei halunnut palata vielä sisälle. Hän halusi nauttia vielä hetken auringonpaisteesta. Saada voimia, joilla loihtia kasvoilleen urhea ilme.

Hän oli odottanut Willmoren seuraavan Joeta, mutta nainen viipyilikin hänen lähellään ärsyttävänä kuin kärpänen kuumana kesäpäivänä.

”Olet kuulemma nimittänyt virkaan uuden rikoskonstaapelin. Valinnut Hollylle seuraajan.”

Hän tunsu syyllisyyden piston. *Kukaan ei voi korvata Hollya.*

”Niin olen.”

”Paikallisen naisen?”

”Newcastlesta.” Röyhkeän ja kovaäänisen, kaikin mahdollisin tavoin erilaisen kuin älyllinen Holly. Uusi rikoskonstaapeli viettäisi illan likkojen kanssa Quaysidessa, vilkuilisi jalkapalloilijoita, vetäisi kannit ja heittäytyisi riehakkaaksi, kunnes meikit tahriintuisivat ja korkokengät riisuttaisiin jalasta. ”Uskon, että hän pärjää hyvin. Häntä on kehuttu minulle, ja hän vaikuttaa siltä, että pystyy huolehtimaan itsestään.”

Willmore nyökkäili edelleen. ”Jätän sinut jatkamaan töitäsi. Pidä minut ajan tasalla.” Poliisijohtaja asteli rivakasti autoaan kohti. Vera veti henkeä ja meni sisälle.

Luku 4

Joe Ashworth oli huolissaan. Holly, heidän kollegansa, oli kuollut vain joitakin viikkoja aiemmin, ja pomo suri häntä edelleen. Komisario ei olisi tarvinnut tätä. Uutta paljon julkisuutta saavaa murhajuttua, jolla olisi poliittisia seurauksia. Varsinkaan kun Willmore oli työntämässä nokkaansa heidän tutkintaansa. Veran olisi pitänyt ottaa muutama vapaapäivä hautajaisten jälkeen. Joekin murehti Hollyn kohtaloa, mutta hänellä ei ollut samanlaista syyllisyyden taakkaa kannettavanaan kuin komisariolla. Hän oli tehnyt parhaansa Hollyn pelastamiseksi. Hän oli saanut metodistisen kasvatuksen, ja hänen isänsä oli maallikkosaarnaaja. Uskon rippeiden avulla hän selviytyi huonoista ajoista. Veran hartioilla painoi syyllisyys. Fyysisesti. Se painoi häntä kumaraan ja sai hänet näyttämään vanhalta. Koskaan aiemmin Joe ei ollut pitänyt komisariota vanhana.

Vaihdettuaan oikeuslääkärin kanssa pari sanaa teltassa Joe meni sisälle taloon. Limbrick vei hänet tytön huoneeseen ja johdatti hänet sitten takaisin alakertaan ja sen isoon keittiöön. Kuinka kukaan oli voinut ajatella, että Rosebank oli sopiva nimi tälle paikalle. Joen mieleen ruusulta tuoksuva nimi loihdi kesämökkejä, kukkakankaisia tapetteja ja kodikkuutta, mutta talo oli laitospäinen, funktionaalinen. Tässäkin huoneessa oli laminaattilattia ja muovituoleja puupöydän jäljitelmän ympärillä. Seinät olivat vaaleanpurppuraiset eivätkä sopineet yhteen kalusteiden värien kanssa. Vaikutti siltä kuin joku olisi löytänyt maalipöntön ja yrittänyt peittää tahrat. Hellan ääressä seiso nainen paistamassa makkaroita; Ashworth haistoi ruuan ja muisti, ettei ollut syönyt aamiaista. Jossain taustalla jymisi pesukone. Lapset ottivat muroja